

КРЪВОПРЕЛИВАНЕ

ПЕТЪР ПЕТРОВ

софия
2019

Благодаря на близките ми за подкрепата

© Петър Петров, автор, 2019

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

ISBN 978-619-01-0489-6

На Марина

*

Прозирно е това стихотворение,
за да съзреш сърцето му
как тупка, тупка,

тупка за теб.

*

Някои си мечтаят
да свалят правителството
заради високата безработица,
кофти здравеопазване, корупция,
сива икономика и ниски доходи.

На мен това ми е скучно.

Мечтая си да те погяля
по непогяленото ти
ляво коляно.

После
да пиша с часове
стихове върху кожата ти.

А нека хората да ни одумват,
да ни одумват като им се одумва.

*

Небостърже ми се. В теб.
Без крила. С полъх на гума.

С влюбен в самотата ти стих.
Чуй шепота на вятъра отвътре.

*

Секундите, които ни делят,
са като онези до залеза,
дългоочакван
и притаен.

Искам
да засрамя света с теб,
както залеза си отмъщава
на всеки друг пейзаж за бедни.

И знаеш ли...

Привилегия е
да рисувам залез
с пръстите ти върху
празното платно

на бог.

*

Белите ти коси,
които се прокрадват
и ми хващат окото,
са нишките към
сърцевината
на твоята
невинна
тайна.

Белите ти коси
са тънките струни,
на които мога да изсвирия
химна на твоето свидно,
за да си го тананикат
идните поколения.

Бих го изсвирил.
Без пръсти.
С поглед.

И да не си помисли,
че до края на този стих
ще издам тайната ти?

Така, както един поет пази тайни,
никой друг не може, никой друг.

*

Яде ми се от твоята паница.
С твоята вилица. Или лъжица.

Пие ми се от твоята чаша.

Точно там откъдето
обичаш да отпиваш.

Отчупва ми се крайшник,
който да си поделим
троха по троха,
троха по троха.

Реша ми се с твоята четка за коса,
ползва ми се твоята четка за зъби.

Слуша ми се любимата ти музика.
Четат ми се любимите ти книги.

Тъпче ми се на едно място.
Тича ми се без посока.

Срамува ми се с теб.
Рискува ми се.

Псува ми се
в стихове.

Колко лесно
се пише поезия, нали,
колко лесно поезия се пише.